
Hvad ved vi om Fortid, Veninde?

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Hvad ved vi om Fortid, Veninde?", i: *Mindeudgave Digte*, side: 62, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Hvad ved vi om Fortid, Veninde?

Hvad ved vi om Fortid, Veninde?
At den er død og forbi.
Og Fremtid? – Spørger man, svarer
den kun med et: „Vent og ti!“
Nu kunde den Slutning man drage,
at alt, hvad vi saa har tilbage,
er Nuet, det flyvende fri.
Men klogere Folk skal der være,
der videre fører den Lære,
at Nuet ogsaa skal svinde
og vorde et gulnet Minde
og være dødt og forbi.

Og naar jeg ser dig, Veninde –
naar Trolddom snærer min Hu
ved Synet af dette Under:
dig selv, fortryllende du,
naar dine Øjne de rige
og straalende synes at sige:
„Saa glæd dig da ved mig! Sku!“
naar hele dit Legemes Slankhed
og smidige Ynde og Rankhed
lader mit Hjerte skønne,
hvor du er det kække og kønne
og fri og flyvende Nu,

saa nødes jeg let til at give
de klogere Ret, fordi
ak ja – fordi jeg jo ved det,
saa Rædsel ruger deri,
at Lokkernes Flet skal speges,
og Kindernes Solgry bleges,
og Panden saa stolt og fri
skal knægtes af Tidens Rynke,
de vævre Hænder skal synke,
din fagre Ungdom skal svinde
og være død og forbi.

Dog, sig mig, kære Veninde,
var ej det altid forundt
en uovervejende Ungdom
at føre sig stærkt og sundt,
at vende de klogere Ryggen
og gribe det klogeste: Lykken,
der ler i det korte Sekund?
Lad saa de kloge behøve
at overveje og tøve.
Lad os uden Tanke paa Fortid
og Fremtid leve i vor Tid,
det koglende, korte Sekund!